

Redactare: Ioana Opaît
Tehnoredactare: Niculina Ionescu
Corectură: Violeta Dumitru
Design copertă: Alexandru Novac
Fotografie copertă: Gabriel Bohoț

ȘOSEAUA CĂȚELU 42

Alina Nedelea

Copyright © 2012, 2019 Editura ALLFA

All rights reserved.

ISBN 978-606-783-082-8

Descrierea CIP poate fi consultată la Biblioteca Națională a României.

Grupul Editorial **ALL**:

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

www.all.ro

Editura ALLFA face parte din **Grupul Editorial ALL**.

[f/editura.all](https://www.facebook.com/editura.all)

allcafe.ro

Alina Nedelea

Șoseaua Cățelu 42

Petrecere de Revelion

Suntem în 31 decembrie 1988 și acasă la mine e multă lume. Locuiesc în București (n-am ales eu asta, m-am născut acolo și basta!), pe Șoseaua Cățelu, numărul 42. Am petrecut douăzeci de ani întrebându-mă ce destin sau viitor poate avea o fată care locuiește pe o stradă cu un asemenea nume și încă alți zece ani din viață jurându-mi că în testamentul meu voi scrie o singură rugămintă: „Fie-vă milă!! Schimbați numele străzii ăsteia. dacă s-ar numi Strada Câinelui, de dragul sonorității, și tot ar fi un început.“

Dar nu asta contează acum. Cum vă spuneam, toți oaspeții se află în casa părinților mei și ciocnesc un pahar cu vin, râd, mănâncă (măcar de Anul Nou, că în celelalte zile mâncarea se caută, dar nu prea se găsește), dansează și cântă. Din fericire, pe la șapte dimineța pleacă toți. Am paispe ani neîmpliniți și m-am plictisit de moarte. Mă bag sub plapumă, îi spun „noapte bună“ mamei, care de ani de zile doarme în același pat cu mine, și în sfârșit închid ochii. Mă trezesc după juma' de oră, fiindcă mama bâlbâie niște chestii ciudate.

— Mamă! Mă auzi? Ce zici, dragă?? Nu te înțeleg. Mamă, ce pălăria mea bolborosești acolo?

Mama nu bolborosea nimic, săraca. Pur și simplu își dădea duhul: comotie cerebrală. Și uite-așa, ne-a demonstrat că ea avusese dreptate și că se pregătea să ne părăsească. De o lună

ne făcea capul calendar cu visul ăla ciudat al ei, pe care îl avusesese de două ori.

— Dragii mei, să vă explic: așa cum bine știți, am talent la vise ciudate. Am visat moartea lui Puiu și Puiu a murit, am visat moartea lui Vania și Vania a murit, acu' văd moartea altcuiva.

Noi, evident, repede cu mâna la inimă și cu respirația tăiată.

— Văd moartea mea.

Noi, evident, instantaneu răsuflăm ușurați.

Cred că e bine să clarificam imediat lucrurile. Mama avusesese câteva scurtcircuite la creier, amănunt care nu mai era un secret pentru nimeni. OK? Nu a avut o viață ușoară și, când mă exprim așa, vreau să spun „normală“.

Așadar, ne-a povestit visul, ne-a oferit și interpretarea lui și ne-a anunțat că în curând se va sui în pat și nu se va mai trezi. Cine? Ea? Cum așa?! Imposibil! Nici dacă ai fi plătit bani grei nu ai fi reușit să găsești o femeie de 60 de ani mai puternică și mai sănătoasă decât mama mea! Prin urmare, nici nu a terminat bine de povestit visul, că noi toți l-am și uitat. În schimb, după nici zece zile, ea face o comoție cerebrală în somn și pa! La revedere!

Eu nu pricep ce se întâmplă și îi trag două palme peste față. Ea reacționează, deschide ochii, îngaimă ceva, apoi se stinge. Tot mai buimacă, insist, urlu la taică-meu, care doar-me în cealaltă cameră, și îi mai ard încă două palme. Nimic. Tata, pe jumătate adormit, pe jumătate beat, nu înțelege nici el mare lucru. Îmi zice să-i aplic încă două palme, iar eu mă conformez, dar de data asta nu mai pricep absolut deloc de ce degetele mele lovesc doi bolovani și nu doi obraji moi și catifelati. Capul mamei nu s-a mai clintit, gâtul i-a înțepenit și chiar dacă eu tot nu înțeleg o iotă din ce se petrece, scumpa mea mamă murise în doar zece secunde. Taică-meu, mut-mut, se repede glonț la fereastră, cu intenția clară de a se arunca în cap de la etajul 7.

Eu, la fel de mută, mă prind de bluza lui de pijama și trag cât pot. E șapte dimineața și în dreapta mea îl am pe tata, care insistă să se arunce de la fereastră, în vreme ce la stânga se află mama, moartă pe pat. Și acum, stop! Stop am zis! Rog ca toată lumea să se oprească aici!

Țin să precizez și să subliniez ce am înțeles eu în dimineața aceea, chiar și cu întârziere. Numai un imbecil poate să-și dorească toată viața să aibă o vilă cu o grădină enormă în jur și să uite de avantajul de a locui într-un bloc de nouă etaje și lung de doi kilometri. Tu scoți un urlat de animal înjunghiat și nici nu apuci să numeri până la șapte, că te și pomenești cu toți vecinii peste tine, în apartament, dornici să-ți izgonească cele mai negre gânduri care îți trec prin minte în clipele alea.

Cam asta am priceput eu la nici paispe ani. Și era numai începutul, mai cu seamă că încă nu aflasem despre femeia aia că nu îmi e mamă, iar că bărbatul ăla nu îmi e tată. Și dacă aș fi știut, aș fi înțeles sau aș fi prevăzut măcar un sfert din viitorul apropiat, așa cum maică-mea era în stare să o facă, și în loc să îl trag pe tata de pijama în dimineața aia, mai degrabă i-aș fi făcut vânt de la etaj.

Un An Nou bun, Alina! Hai că la Revelionul următor ai să-l vezi și pe Ceaușescu.

De asemenea, mort.

Eu, fiica Rominei Power și a lui Al Bano

Mama era o femeie simplă-simplă. Când nu era nebună. Dar atât de simplă, încât îți venea să pleci cu mintea și să-ți cauți alți părinți. Și eu mi-am găsit alți părinți! Unde? Într-un cub oribil, pe care taică-meu tot insista și insista, săracu', să-l numească „televizor“. Stop! Ca să pricepeți despre ce e vorba, trebuie să fac o paranteză. Adică un ocol larg. Atât de larg, cât să trec pe la Comitetul Central. Ce zic? Comitetul Central? Da, uitasem. Acolo am avut un tată genial, care îmi calcula rația de lapte, carne sau pâine pe care trebuia să le mănânc zilnic ca să fiu suplă. Am vrut să spun cu burta lipită de spinare. Practic, el se îngrijea de mine, de mama, de tata, de tot poporul. El ne drămuia timpul, ne recomanda că trebuie să dormim opt ore, ne spunea că televizorul este nociv spre miezul nopții, drept care exista un program de numai două ore, cu cântece patriotice, în fiecare seară. Aș greși să spun „în fiecare zi“. Păi nu-ți vine ție, popor, să îi mulțumești pentru înțelepciunea asta, îndeosebi iarna, când avea grijă să nu transpirăm în casă de prea multă căldură? Pentru că temperatura prea ridicată „dăunează grav sănătății“? Era atât de preocupat de alimentația noastră rațională, de viața noastră de toate zilele, încât i se părea normal ca fiecare familie să aibă musai patru copii, așa cum le ceruse și Mussolini femeilor italiene. Tatăl acesta

genial avea un nume: Ceaușescu. El se ocupa de tot, inclusiv de bunăstarea noastră. Îmi amintesc și acum de jocul pe care îl inventasem împreună cu Florentina și Luminița, prietenele mele de când eram mică-mică. Trăgeam la sorti și cea care câștiga trebuia să intre într-o Alimentara, unde avea loc un dialog cam ca cel de mai jos:

— Săru' mâna. Aveți ulei?

— Nu, răspundea scurt vânzătoarea.

— Da' unt?

— N-avem nici unt.

— Carne?

— Ce face?!

— Un ou, ceva?

— Nuuu!

— Păi, doamnă, ce mare căcat faceți toată ziua aici?

O luam apoi la fugă, behăind ca niște capre sprintare, fără să mai auzim amenințările vânzătoarei.

Cum spuneam, în fiecare seară televiziunea avea un program de două ore, din care o bună parte îi era dedicată lui Ceaușescu. Se mai întâmpla uneori, mi se pare, ca sâmbăta programul să dureze mai mult. Într-o astfel de zi, iubitul nostru *Conducător* și-a dovedit dărnicia față de noi și ne-a adus în fața ochilor cuplul Romina Power și Al Bano. Văzându-i, am avut dintr-odată o revelație. „Uite-i și pe părinții mei!“ mi-am zis. Și în doar două zile eram copia perfectă a Rominei Power: păr lung, fără breton, și cu toate cântecele ei învățate pe de rost. Dansam și cântam la fel ca ea, iar după două zile, tot blocul și toată școala au aflat că eu sunt fata Rominei Power și a lui Al Bano, pe care, din cauza turneelor, au fost nevoiți să o lase pentru scurtă vreme în România. Mai precis în apartamentul din scârba aia de Șosea Cățelu. Desigur, ei urmau să vină cât mai curând să mă ia înapoi. Deseori, învățătoarele mă chemau și mă întrebau, cu o undă de ironie în glas: „Alina,

Respect pentru mama și pentru...

n-ai vrea tu să ne cânti o melodie de-a lu' mă-ta?" Ca și cum cineva ar fi apăsat un buton, începeam de îndată: *Felicità... è teneri per mano e non stare lontano, la felicità...*

Acum, la o analiză mai atentă, trebuie să spun că nu e tocmai bine să-i ceri unei fetițe „Mai cântă-ne o melodie de-a lu' mă-ta“, pentru că fetițele nu știu ce e ironia și sfârșesc prin a o lua de bună și a crede totul. Cu toată ființa lor.

Lacrimile adevărate au sosit însă odată cu vestea transmisă din gură în gură că una dintre fiicele Rominei dispăruse. Pe undeva prin America. Zvonul a fost pur și simplu confirmarea definitivă că „părinții“ uitaseră de mine. „N-am dispărut, sunt aici, în România!“ le explicam tuturor. Pentru învățătoarele, vecinii și prietenele mele, a fost semnalul că devenisem un cetățean periculos pentru societate.

Și să mai zici că maică-mea nu mi-a lăsat nimic! Ce greșea-lă! Mi-a lăsat visele ei ciudate (într-o zi o să vi le povestesc) și posibilitatea de a-mi vedea din când în când viitorul, chiar dacă uneori sunt zile în care nu sunt convinsă că o pot face. Totuși, cum de locuiesc în Italia de zece ani de zile? Ia uite ce chestie! Exact aici, unde de mică tot insistam să vă conving că se află adevărata mea casă!

Mulți păduchi și multe cozi

- Mamă, sunt obosită, dar trebuie să mă ridic și să plec.
- Să pleci? Unde? La ora asta? se alarmează mama.
- Cum adică unde? Ai și uitat? Am concert!

Stau comod, așezată pe recamier, abia am cinat. E ora opt seara și am aproximativ zece ani.

— Fata mea, de luni de zile dai concerte în fiecare seară. Nu ești în apele tale. În ritmul ăsta o să te omori. Mai stai și tu pe-acasă! Odihnește-te și mai uită de concerte.

— Nu pot, îi răspund. Mi-ar plăcea, dar nu pot! Mă așteaptă puhoiul ăla de lume și nu am chef să le dau țeapă.

În dormitor am un magnetofon vechi, primit de la o femeie care se numește Aura. Acolo susțin concerte în fiecare seară, în fața a mii și mii de persoane care ascultă fericite toate cântecelele mele și puțin contează că, în realitate, stau în fața oglinzii și atât. Concertul durează două ore și eu lălăi împreună cu magnetofonul toate melodiile pe care le am cu Romina și Al Bano. Și, dacă tot am început, zic, hai să le cânt și pe alea pe care le am cu Bee Gees și ABBA. Benzile de magnetofon le-am primit tot de la Aura.

Această Aura, care nu are nici treizeci de ani, vine din când în când în vizită pe la noi și nu știu cum de reușește, dar e singura de pe planeta asta care mă face să râd și să pricep lucruri pe care alții nu se obosesc să mi le explice. Există ceva între

noi care depășește orice putere de înțelegere. Și tot ea mă face să plâng de câte ori pleacă. Practic, îmi sfâșie inima. Nu o dată m-am lipit de piciorul ei, implorând-o să mă ia cu ea, să locuim împreună. Jur că, dacă n-aș fi fost ocupată cu Romina Power, aș fi ales-o să-mi fie mamă.

Bun. Aura e singura care a înțeles povestea cu concertele mele. Iată de ce astă-seară nu am cum să lipsesc de la întâlnirea cu milioanele de fani veniți din toate colțurile planetei să mă vadă. În urmă cu doar câteva ore am primit de la Aura o pereche de pantaloni nou-nouți, de culoare mov, precum și o bluză mov, cu volănașe verticale.

— Uite costumația pentru concertele tale, mi-a zis, după care mi l-a lăsat în brațe și pe cocoșul Cucurigu.

Apropo de păsări. Aura se duce deseori la țară să își vadă rudele mai îndepărtate. Se prefacă că ar fi interesată cum le mai merge, dar, în realitate, unicul ei scop e să obțină un pui de găină de prin ograda lor. Bagă puiul în sacoșă și, surzând larg, cu toți cei treizeci și doi de dinți, se prezintă acasă la noi, să ne lase pasărea. Și de fiecare dată mă duc fericită în cadă, mă urc cu picioarele pe aripile nefericitului pui, imobilizându-l, cu mâna stângă îi întind bine gâtul, în timp ce în mâna dreaptă țin un cuțit de bucătărie. Într-o secundă decapitez pasărea, îi azvârl capul în chiuvetă și rămân nemișcată până când săraca pasăre încetează să se zbată sub picioarele mele.

Scenă abominabilă. Când sufletul părăsea definitiv trupul puiului, urlam: „Mamă! Azi mâncăm carne!“

În seara asta nu ne-a adus un pui, ci un cocoș! Cucurigu e vioi, zglobiu și destul de isteric. O întreb pe mama dacă trebuie să-lucid imediat sau după concert. Îmi răspunde sec:

— Cucurigu se mănâncă de Paște!

Tonul ei nu admite replică.

— Nuuu! O, Dumnezeule! Mamă, Paștele e departe! Și eu ce să fac până atunci? Să mă uit la el și să salivez?

— Te uiți, dar nu-l atingi! E clar?

Resemnată, mă duc în dormitor și mă pun pe cântat în fața oglinzii: *Felicită*. Nu reușesc să mă despart total de imaginea cocoșului, mă gândesc că ar trebui să-i spun prietenei mele de bancă, adică Luminiței, că, dacă se comportă civilizată, primește cadou de la mine creasta și gâtul lui Cucurigu, imediat ce-l gătim.

Acum mi-am spălat părul, m-am pieptănat à la Romina Power și dau să mă îndrept, ca de obicei, spre sala mea imaginară de concerte, din dormitor. Nici nu închid bine ușa, că aud telefonul cum sună în sufragerie. Răspunde taică-meu.

— Se dă carne?! vrea el să se convingă. Pune receptorul în furcă, mai zăbovește preț de câteva secunde, pe urmă îl ridică imediat și formează precipitat câteva numere. Totul seamănă cu transmiterea unei parole: „Se dă carne!“ „Da, se dă carne!“ „...Carne!“ Termină de vorbit, se apropie de ușa dormitorului, o deschide larg și mă anunță scurt: Adio, concerte! Se dă carne.

Îmbrăcată în mov și pieptănată à la Romina Power, înhaț într-o secundă scăunelul portabil de pe balcon, găsesc repede o pungă, o iau, mai iau și două bomboane, în vreme ce taică-meu se mișcă mai încet. Își caută scăunelul, îl găsește, punem cheile în buzunar și ieșim trântind ușa apartamentului. Într-un minut ne și aflăm în fața ușii închise a complexului alimentară, unde, ca de fiecare dată, vedem cel puțin cincizeci de persoane așezate pe scăunelele lor, înarmate, la fel ca noi, cu niște bomboane în buzunare și cu multă răbdare în suflet. Ne înscriem și noi pe listă și ne așezăm. La ce folosea lista n-am aflat nici în ziua de azi. Nu avea nimeni de gând să plece noaptea de acolo, nici să se miște măcar un milimetru din rând și de la locul lui, dacă despre asta era vorba. Oricum, era o regulă ca dimineața să se aducă vreo treizeci de pui. (Am exagerat fără jenă! Aripă și gheare de pui; adică, într-un cuvânt, „tacâmuri“!)

În vreme ce se descărcau navetele de plastic, în care se zărea prețioasă și mult râvnită marfă, oamenii nedormiți începeau să se agite. Nimeni nu mai știa pe cine a avut înapoia și înaintea lui. Totul se preschimba într-o vânzoleală însoțită de strigăte, înjurături, plânsete de copii și ajungea la paroxism pe măsură ce oamenii se apropiau de teighea. De acolo ieșea victorios cel mai puternic, cel mai îndemânatic la dat din coate. Nu pricepeam nimic, așa cum nici acum nu înțeleg la ce foloseau listele alea, pe care erau trecute nume și prenume.

— Luminițaaaaaaa! strig eu din toți rărunchii.

Cu vreo cincisprezece persoane mai în față, așezată pe scaunel, prietena mea adormise cu capul sprijinit de spatele măică-sii. Mă aude, se întoarce spre mine și-mi zâmbește cu toți dinții ei albi.

— Alina, ți-ai făcut lecțiile? urlă și ea și-mi face semn cu mâna.

— Da.

— L-ați mâncat pe Cucurigu?

— Mai e pân' la Paște.

— Și concertul?

— Păi, nu vezi c-a intervenit o urgență? arăt eu cu degetul spre mulțimea de oameni.

— Înțeleg.

Mai strigăm și gesticulăm una spre cealaltă cam vreun sfert de oră, până când Luminița adoarme iar, cu capul sprijinit pe spatele măică-sii.

Până să adorm și eu, mai fredonez puțin un cântecel italian (ghiciti al cui...), apoi îmi reazem capul de umărul tatei, mă gândesc iarăși la Romina Power, la frumusețea ei misterioasă și privesc, fără să scot un cuvânt, spre stelele din noaptea senină de vară.

— Noapte bună, fata mea. Te trezește tati când vine carnea, îl aud pe taică-meu în vreme ce își aprinde prima țigară din acea lungă noapte de așteptare.

Nici urmă de pui. O glumă idioată a vreunuia. Un zvon aruncat de cineva, cum se mai întâmplă. Nu ne enervăm; dimpotrivă, suntem chiar încântați că măcar am avut ocazia să visăm cu ochii deschiși pentru o seară. Și totuși, în drum spre casă, dacă cineva s-ar fi uitat cu atenție la mine, ar fi observat că aveam în mână o sacoșă goală, iar pe obraz, o lacrimă.

— Nu fi tristă, Alina. Ehe, altele sunt problemele în viața asta! mă liniștește tata, fără să îmi spună care sunt acestea. Îl aud însă cum îmi reamintește, cu o doză de optimism în glas: Nu uita că îl avem pe Cucurigu pentru Paște.

Dimineața mă duc la școală. Ca de obicei, îmbrac uniforma albastră și mă îndrept spre clasa a-II-a B. O găsesc pe Luminița cu capul pe bancă. Atunci când nu doarme, Luminița se scarpină în cap ca o nebună. În dimineața asta nu glumește nici capul meu. Iată-i! În sfârșit, s-au întors și prietenii noștri. *Păduchii!* Băga-mi-aș! Tocmai acum, când am primit vestea că peste două zile vom deveni pionieri. E o onoare să fii pionier, un cadou pe care ni-l fac Partidul, Ceaușescu. În primii ani de școală, uniforma e de culoare albastră, dar după ce devii pionier, aceasta se schimbă, ceea ce nu înseamnă că ni se schimbă și viața. Totul decurge ca înainte, dar te simți o persoană mai importantă pentru că, în locul uniformei albastre, ai o cămașă albă, o fustă neagră și o cravată roșie (dacă nu le porți, nu intri în școală. Punct!). Astăzi o să învățăm pe de rost un refren pe care o să-l cântăm în timp ce învățătoarea noastră ne va lega la gât cravata roșie, surâzând tâmp. Dar cântecelul e mai degrabă contactul nostru cu doctrina socialistă – nu știu dacă voi știți ce-i aia.

Mă întorc acasă, să-i dau mamei veștile. Atât cea cu pionierul, cât și pe cea cu păduchii. Ca de obicei, pe mama o găsesc

Cuprins

Petrecere de Revelion	9
Eu, fiica Rominei Power și a lui Al Bano	12
Mulți păduchi și multe cozi	15
Eu, fiica Aurei Ioniță și a lui Virgil Costache	31
Mică paranteză de doi ani pe Șoseaua Cățelu	38
Cele două Alina	58
Laura C. 1994-1995	81
Limuzine albe pe Șoseaua Cățelu 42 (1995-1998)	114

Vrăjitoarele din Șoseaua Cățelu	143
<i>Arrivederci, Leo!</i> 2000	161
EPILOG 2007	217
Mulțumiri	226